

GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

Leto IV - 17 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 15. 9. 1958

KONCERT FRANJE GOLOB

V koncertu Franje Golobove se strnejo: prizadevanje Kulturne akcije, da uvrsti večer slavne rojakinje med svoje prireditve; dolžnost, da se na tak učinkovit način — da damo peto besedo njej sami — spomnimo, da je pred 25 leti kot učenka konservatorija debitirala v ljubljanski Operi v operi Rimski-Korsakova "Snegoručki"; želje umetnice, da nastopi pred Slovenci in v prvi vrsti za Slovence. Saj je res, da v številnih nastopih njene bogate izvajalske poti (samostojni koncerti, solistični parti v kantatah, religioznih in svetnih oratorijih, operne vloge), ki jo je že pred l. 1945 vodila po glasbenih središčih v Jugoslaviji in sosednjih državah, nato pa še dlje z emigracijskim tokom, gotovo nikjer ni med poslušalci manjkalo Slovencev; ni pa dvoma, da pogrešamo tega posebnega stika, ki bo navezal na velike dogodke njenih koncertov doma, obenem pa predstavil Golobovo na višku ustvarjalne moči, po zmagovitih spoprijemih s svetovnim občinstvom in kritiko in po nenehnem prodiranju v skrivnosti glasbene umetnosti in njene ga poklica.

Prvi del septemberskega koncerta povezuje tri italijanske avtorje — ki so umetnici posebno pri sreči —, dve stari francoski pesmi in Beethovnov sprev upanju s petorico novejših slovenskih skladateljev. Dva sta še iz čete Novih akordov; prisrčni Pavčič je Gregorčiču kaj soroden; Adamičeva "Kot iz tihe, zaljubljene kapele" je verjetno njegov najboljši samospjev in eden uspelih poskusov v stilno kozmopolitski smeri. Škerjančeva harmonično nasičena samospjeva sta iz tiste dobe po prvi svetovni vojni, ko se nova romantika, impresionizem in ekspresionizem v komponistu še iskali sožitja in ravnotežja. Osterčeve pesmi na Gradnikovo besedilo so izrazito delo doslednega boreca proti romantiki in sentimentalizmu in iskalca novih, čisto glasbenih možnosti. Napisane so bile prav za Golobovo in so njej, avtorju in novi slovenski glasbi prinesle velike uspehe v tujini. Osana je eden tistih Osterčevih učencev, ki v iskanju čisto glasbenih možnosti niso sprejeli atonalistične dogme, marveč je skušal zajeti navdihe tam, kjer je glasba ob velikih prelomnicah odpirala vse polno smeri, pa je splošni tok izbral eno, dve (koral, začetki polifonije, Bach).

Drugi del ima dve težišči: romantično "pesem" (Lied) in slovenske narodne v priredbah Pavčiča in Štritofa.

Posebej je opozoriti na tenkočutno pažnjo, ki jo Golobova posveča besedilu; na prednost, ki jo daje čutno ne preobteženim skladbam; na njeno izogibanje zunanjim učinkovitostim, — kar vse so pojavi umetniške globine, poštenosti in usmerjenosti v poduhovljenost, v novo prečiščeno dobo kulture, ki slutimo, da se bliža.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Glasbeni odsek

V soboto dne 27. septembra 1958 točno ob 18. uri v dvorani na

Charcas 1155, Capital

KONCERT FRANJE GOLOB

Na sporedu so dela skladateljev:

Rosa, P. Caccini, Bottegari, Beethoven, Pavčič, Adamič, Damič, Osana, Osterč, Škerjanc, Schumann, Schubert, Respighi, López Buchardo, Borodin in slovenske narodne.

Ob klavirju: Jože Osana

"Domača družba nam v tujini nekoliko nadomesti to, kar imenujemo domovina. Srečavanje z znanci in prijatelji iz domače dežele, njih izražanje in obnašanje po 'naše', slovenska dovorica in še mnogo drugega, nam na tujem lajšajo domotožje. Domača družba obvaruje marsikaterega izseljenca, da se ne utopi v nemoralnem močvirju tujega vele mesta. Drži ga pokonci in podpira. Že takrat, kadar domača družba ni nič več kakor le domača zabava, je koristna.

Pomen domače družbe v tujini je velik. Tega pač na splošno nihče ne taji. Dobe se sicer poedinci, ki se dobro počutijo v tujem okolju in ne iščejo domače družbe. Vprašanje pa je, ali ni taka odtrganost od domače družbe tudi njim v veliko duhovno škodo. A pustimo to vprašanje ob strani. Če trdijo, da njim nima dati slovenska družba ničesar, da jim je le v breme in da se prav dobro počutijo zunaj nje in brez vsake zveze z njo, se pač ne moremo z njimi prerekati. Ljudje smo različni. Za velikansko večino izseljencev pa je njihova domača družba v tujini koristna in v mnogih ozirih potrebna. To velja o izseljencih vseh narodov, in tudi o nas Slovencih..."

Dr. Alojzij Odar
VEČNOST IN ČAS

Slovenska kulturna akcija
Glasbeni odsek

Sobota 27. septembra točno ob 18. uri v dvorani na

Charcas 1155, Capital

KONCERT FRANJE GOLOB

Vse udeležence koncerta prosimo, da zasedejo svoja mesta v dvorani pred 18. uro. Koncert se bo začel točno, ker je ob 20. uri v isti dvorani še drugi koncert.

Dvanajsti kulturni večer
Sobota 11. oktobra ob 19. uri v dvorani Bullrich, Sarandí 41, Cuzco. V okviru zgodovinskega odseka

SLOVENSKE MEJE
NA PARIŠKI MIROVNI
KONFERENCI LETA 1919

Predavanje
akad. Frana Erjavca

Na desetem kulturnem večeru je predaval doktor Pavel Krajnik o svobodi v dialektičnem materializmu. Sodobni dialektični materialisti obravnavajo svobodo v zvezi z "bistvenimi potezami" ali "kategorijami" materije: nujnosti in slučajnosti. Marx je trdil, da je v kapitalističnem družbenem redu ekonomija in zato vse človeško življenje podrejeno stihijnim zakonom narave. Komunizem bo človeka osvobodil teh zakonov. Za Marxom je učil Engels, da ni svoboda v sanjani neodvisnosti od naravnih zakonov. Temveč v spoznanju in načrtnem izrabljanju teh zakonov. Skok iz carstva nujnosti v carstvo svobode bo storjen, ko bo človek sam zavestno ustvarjal svojo zgodovino. K tej, predvsem tehnično pojmovani svobodi, dodaja Plehanov psihološko - hegeljansko razlago svobode v smislu "zavestne nujnosti". Pri Heglu je ta "nujnost" duhovne narave; v dilaktičnem materializmu pa pomeni le priznanje vsesplošnega determinizma zakonov materije in totalitarnosti komunistične partije, kateri je v kolektivističnih državah žrtvovana individualna svoboda človeka, ne samo teoretično, marveč predvsem praktično.

V razgovoru, ki je sledil predavanju, se je predavatelj ustavil še ob nekaterih splošnih vprašanjih o komunizmu in nakazal različne stopnje in vrste svobode, ki izvirajo iz različnega pojmovanja človeka,

OB KONCERTU FRANJE GOLOBOVE

Franja Golobova je v soboto dne 23. avgusta priredila samostojen koncert v La Plati. Med poslušalci je bil tudi Juan Manuel Puente, eden najbolj znanih opernih kritikov v Teatro Colón in v Buenos Airesu. "Svobodna Slovenija" je prinesla njegovo kritiko o koncertu Golobove in iz nje posnemamo:

"Treba je predvsem priznati, da že dolgo ni bilo vokalnega koncerta, ki bi nam prožil vso lestvico močnih čustev, kakor nam je bilo pri tem koncertu slovenske kontraaltistke Franje Golobove... Toda niti akustični činitelji... ne bi veliko dali navzočemu občinstvu, ko ne bi bili v službi tako izredne izvajalke in njenega prigradnega repertoarja. Že začetni takti pesmi 'An die Hoffnung' so z vso gotovostjo ustvarili čudovito vzdušje, ki je trajalo prav do končnega akorda 'Liederkreis'... Neizmerni Beethovnovi Lied se je v tej interpretaciji - ne pomišljamo se nazvati jo kot najbolj posrečeno in najpopolnejšo, kar smo jo kdaj čuli - spremenil v nekakšno dramatsko zgostitev, zanosito in napeto, a istočasno veličastno izrazito..."

Seveda bi bilo težko določiti, kateri so bili viški tako kvalitetnega vokalnega koncerta. Tako težko kot identificirati vršace mogočne Himalaje. A to naj nas ne ovira, da ne bi na hitro podčrtali trenutkov ki so se nam ob poslušanju zazdeli vrhunski; neverjetna pogoditev 'Doppelgängerja'... In še bi mogli nadaljevati, čeprav se nam zdaj zde vsi pridevniki nezadostni, in delni spomini bi se razblinili spričo celotnega spomina na enovito kvaliteto pregleda romantične pesmi, ki nam ji je bilo dano prisluhniti v tisti nepopisni poldrugi uri. Odveč bi bilo pripominjati, da je tak obširen spored zahteval od izvajalke mimo skoraj nadčloveške sile v dramatski napetosti celokupnost glasovnih virov in fizične odpornosti, kakršne je moglo garantirati samo perfektno upravljanje vseh sposobnosti. Tudi v tem smislu je bil nastop Franje Golobove izkustvo, kot ga samo redkokdaj nahajamo v umetniških spominih, ki jih radi shranimo za zmeraj. Nepogrešljiva glasovna preciznost je nudila nenehen užitek; nudili so ga čudoviti 'appianati', lahni kot angelski dihi; muzikalna in disciplinirana intenzivnost glasu; trdni nizki toni, primerno zastrti, da so se oddaljili skušnjavi - in tveganju - odprtih tonov; visoki 'squillanti', zadeti z vso točnostjo. Vse to pa ob plemenitem in enovitem gla-

AVGUŠTINOV ENCHIRIDION
V SLOVENŠČINI

Med Avguštinovimi spisi je za "Izposvedmi" in "Božjo državo" bil največkrat prevajan njegov dogmatični priročnik "Knjiga o veri, upanju in ljubezni" (Enchiridion).

Sedemdesetletni hiponski škof je ta kompendij sestavil na prošnjo laika Lavrencija. O Lavrenciju z gotovostjo vemo le, da je bil brat Dulcicija, ki je prišel v Afriko kot "izševalec cesarskih ukazov zoper donatiste". Bil je tedaj iz ugledne rimske družine. Točne določitve njegove službe v poznejših rokopisih so le ugibanja. Enchiridij je Avguština napisal konec leta 424.

Ugotovitev kronologije Priročnika je odvisna od nastanka spisa De octo Dulcicii questionibus, v katerem Avguština navaja dve poglavji iz "Knjige o veri, upanju in ljubezni". V uvodu svojega odgovora Avguština omenja, da je Dulcicija vprašanja prejel o velikonočnih praznikih, ko je bila nedelja tretji dan pred aprilskimi kalendami. Toda ta datum rokopisne tradicije je gotovo napačen. Že Mavrinci so ta III. popravičali s paleografskimi ugibanji. Razrešitvi problema je dal novo smer prelat Lukman, ki si je zastavil vprašanje, čemu Avguština tako povdarja, kdaj je on praznoval Veliko noč. Odgovor je v časovno različnem praznovanju Gospodovega vstajenja, ki je 425. seglo celo v afriško cerkev. Če je Avguština svoj spis za Dulcicija napisal poleti 425., moremo Enchiridij postaviti na konec leta 424. Ves dokaz je profesor Lukman razvil v obravnavi "Kdaj je Avguština napisal svoj Enchiridion?", ki je leta 1956 izšla pri SAZU v II. zvezku Razprav razreda za filološke in literarne vede.

Enchiridion je bil tako napisan v veliki dobi, ko so bila glavna Avguštinaova dela že izročena javnosti, in v času, ko ga je kontroverza s pelagijanci na posebno ozek način držala v stiku z velikimi problemi padca, milosti in naprejšnje določbe. Tako delce izraža ali odseva značilne teze njegove zrele dobe.

Glede na izvorni naslov "De fide, spe et charitate" bi mogli pričakovati trodelni spis v bolj ali manj sorazmernih delih. V resnici pa o upanju in ljubezni razpravlja na koncu knjige v nekaj paragrafi (114 - 121) brez posebnega pridviga. Veliki del je namenjen prikazu vere.

V podajanju Avguština sledi red zahodnega simbola, vendar ne obravnava vseh členov veroizpovedi enakomerno. Sicer nobenega ne opusti, vendar le na hitro obdela tiste, ki se nanašajo na Trojico in celo na Učlovečenje. Corpus dela se nam predstavlja, ako vzamemo to bese-

do v najširšem pomenu - kot razsežna teologija Odrašenja.

Vsekakor obsega jedro dogmatike in osnove moralke. Stvarjenje, prvotno stanje človeka, ali in demoni, odrešilna oseba in žrt Kristusova, opravičenje, cerkev, svetva krsta in pokore, sodba, čistilišne in stajenje so iz prve, iz druge pa psihologija in grehov, molitve in dobrih del. O različnih točkah, ki jih ali nadrobno govornava, ali le v poglavitnih črtah ote, Enchiridij na nekaj straneh nudi stat dolgih traktatov.

Toda največ se postavlja ob velikih vprašanjih, ki niso ehala mučiti Avguštinaovega duha, ki jih je pelagijanska kontroverza otila pred njegovimi očmi. Problem zla narava in nastopki izvirnega padca, nost milosti, skrivnost naprejšnje debe in pogoji odrešenja so mu navdili najbolj globoke religiozne spoznavske katerimi je obogatil katoliško dedišo, pa tudi osebn pogled, o katerih je možna razprava. Z obojimi je Enchiridion dajal teologiji prihodnjih stoletij loj pečat.

Mali kompendij odlično otorej razzodeti značaj svojga auktorja. Avguština ni apologetik polemik, niti učen dialektik in siterik, je marveč čist teolog, ki se z vseušo potaplja v vire razodetja, zroč jiti "oči vere", spoštujoč božje skrivti, ves čas v živem stiku s Pismom, pbeno s Pavlom.

Zato nikogar neupne velika cena, ki jo delce ima v oboji dogemskih zgodovinarjev. Znani katoliški pisec dogemsko - zgodovinskega priročnika J. Tixeront ga imenuje "brégé et précis de la doctrine chrétienne". Eden najboljših poznavalcev Avguština asumpcionist F. Cayré sodi: "ne part, peut-être saint Augustin n'a mieux condensé sa doctrine, ni surto mieux marqué sa methode." Protestantska zgodovinarja Harnack in Seeberg objavljata v svojih priročnikih dolge citate o Enchiridiju v zgodovini krščanske misljenja in teološke prednjeveške teologije. Iz začetkov je v tako imenovani karolinški renesansi je ohranjen prelskega meniha. Labard ga v svojih sentencah 85 krat racija protestantov je imela za izraz čistega evangelija. Liberalni protestantizem je pa v njem garnega katolicizma. Nobeno Avguštinaovo delo ni bilo tako izrabljano od janzenistov. Mnogi katoličani sa zategadelj reagirali z upanjem.

Danes je mogoče bolj vedra in uravnotežena sodba. Enchiridij obsega nauk Cerkev, ki ga razka eden njenih naj-

odličnejših učiteljev v prikazu, ki je vkljub vsej skrčenosti dovolj popoln, podstaten in živ, ki mu ni enakega v antiki. Obsega pa tudi posebnosti Avguštinaovega religioznega genija. Njegove intuicije o najbolj globokih krščanskih skrivnostih, posebno o stanju grešnega človeštva in dejavi božje milosti, zapopadajo dosti v obliki in vsebini zanj karakterističnih črt, o katerih ni le poznejša teologija uveljavila svojo svobodno presojo, ampak je tudi cerkveno učenistvo drugače razsodilo.

Naravno, da je Enchiridion doživel polno posebnih izdaj. Nahajamo ga že med inkunabulami: Köln okoli 1467; dve tri izdaje so izšle neposredno po 1515. Za protestante je imel dolgo največjo veljavo komentar, ki ga je napisal kalvinec Lambert Danée (Ženeva 1579). Med katoliškimi je klasični komentar napisal jezuit J. B. Faure (Rim 1755). Po tem je prevzel svoje opombe p. Hurter S.J. za svojo, tudi v naših krajih dobro znano izdajo (Innsbruck 1831, 1895). Med prvimi prevodi je nemški Casparja Hediona iz 1533. Francozi so v naslednjem stoletju dobili dva, posebno slavna je bila prestava velikega janzenista Antoina Arnauda (1648), ki je izšla v šestih izdajah.

Prvi, ki je prevedel v naš jezik Avguštinaov priročnik, je bil zaslužni pobuditelj slovenskega preroda, avguštinski diskalceat p. Marko Pohlin. V času, ko je bil subprior samostana na ljubljanski Ajdovščini, je poslovenil Avguštinaovo delo v tradiciji svojega reda, ki je hiponskega škofa čislal za svojega redovnega teologa, hotel pa je s tem prevodom predvsem izkazati akademjsko usposobljenost naše materinščine. Isto leto, ko je prevajal - 1781 - je namreč bila obnovljena v Ljubljani Akademija operov, ki ji je bil p. Pohlin član - "lublanske teh delovne Modrine tovarsh" - pod imenom Novus. Rokopis ni ohranjen, izpričan pa je v Pohlinovi Bibliotheca Carniolae - prvi slovenski bibliografiji, če odštejemo Trubarjev Register (Tübingen 1561) - z zapisom: S. Aur. Augustina Enchiridion, za eno skusno koku se pustje nauki visokeh shol po kraynsku dapovedati, v lejtü 1781 na Kraynske jesik perstavljen. Ob tem primeru moremo premišljevat v kolikšno škodo slovenski kulturi je bil jožefinski zator avguštincev v Ljubljani.

Vsaj nekaj odlomkov iz Knjige o veri, upanju in ljubezni je prinesla v prvih letnikih Zgodnja Danica (od 1849). Tako se - upam, da prav - spominjam iz časov, ko sem dvakrat Danico pregledal išoč gradivo za svetosavski nalogi o Jeranu in o vplivu sv. Alfonza Liguorija na slovensko duhovnost.

Ohranjen je rokopis poslovenjenega Priročnika, prevod prizadevnega mariborskega arheologa in zgodovinarja dr. Avguština Stegenška (umrl 1920). Rokopis se je še med drugo veliko vojsko nahajal v večji Stegenškovi mapi med knjigami patrističnega oddelka v knjižnici teološke fakultete, kakor vem iz let, ko sem bil pomočnik tedanjega knjižničarja, profesorja Jožeta Turka.

Tako ima prevajanje Enchiridija med Slovenci že nekaj zgodovine. V knjižni obliki bo pa prvi izšel prevod, ki ga je za "Cerkvenih očetov izbrana dela" oskrbel dejanski utemeljitelj slovenske patristike, prelat Fran Ks. Lukman. Naš prvi patrolog mu je napisal tudi potrebni uvod in opombe. Založbi Slovenske kulturne akcije je v veliko čast, da more izdati ta lepi in znanstveni prevod te "zlate knjige, ki jo je vsak čas treba imeti v rokah", kot pravijo nje mavrinski editorji ("opus vere aureum nocturna et diurna manu versandum", PL t. XL, col. 9/10). Ako je Sovretov prevod Izpovedi, s katerim smo najbolj počastili 1500 letnico Avguštinaove smrti (430), leta 1982 prebil led glede prevajanja Očetov v slovenščino, naj bi bila objava Avguštinaovega Enchiridija, s katero moremo - zamuda, ki je v naših razmerah delno opravičljiva - proslaviti 1600 letnico Avguštinaovega rojstva (354), zagotovilo za nadaljevanje patrističnih prevodov med Slovenci.

FRANCE DOLINAR

su, enako lepem in prijetnem v srednjih kot v nizkih in visokih legah.

Naj bralec nikar ne misli, da samo za pičico pretiravamo, zaneseni od kakršnekoli simpatije. Franja Golob nam je ob tej priložnosti obudila prelepe spomine, ki so nam ostali potem, ko smo jo dvakrat prej slišali... In ob koncu tega izkustva je ostala v nas nujna želja: naj se ta vzorni in nepozabni koncert kaj kmalu ponovi v kaki dvorani naše prestolnice. Vodi nas samoljubno upanje, da bomo mogli tako obnoviti užitek pa tudi namen, da bi ga še drugi številni poslušalci, ki hlepe po dobri glasbi, mogli biti deležni."

odmevi

"Katoliški glas", goriški tednik, objavlja v št. X - 30 z dne 24. julija kritično poročilo o Rude Jurčeca Ljubljanskem triptihu. Med drugim pravi:

"Kakor Zorko Simčič v svojem Človeku na obeh straneh stene, tako je tudi Jurčec izbral snov za svoj roman v povojnih letih Ljubljane s perspektivo za dvajset let nazaj... Jurčecov slog je bogat, izbrusen kakor najlepše umetnine. Njegov Ljubljanski triptih je delo, kateremu se pozna, da ga je pisal zrel človek, ki je vse te slike morda že dolgo nosil v sebi in jih v danem trenutku z lahkoto vrgel na papir. Motil bi se človek, ki bi v tem delu iskal zabavno, lahkotno snov. V njem so globine, ki jih do dna razume le umetnik sam... 'Ljubljanski triptih' je živa podoba modernega človeka, kakor ga predstavljata Simona in Helena, predvsem pa Janez v bistvu dober, a negotov v dejanjih in besedah, Pater Robert je v tej knjigi edina oseba, ki je gotova svoje poti, ki določeno, a nevsiljivo kaže ljudem pot navzgor, ki resnično živi za svoje poslanstvo: reševati duše za Kristusa. 'Ljubljanski triptih' je ena najlepših knjig moderne slovenske literature, zato je naša želja, da bi nam Jurčec dal še drugih."

"Ameriška domovina" (št. LVII, z dne 17. julija 1958) prinaša kritiko knjige Ljubljanski triptih, ki jo je napisal pisatelj Karel Mauser. Med drugim pravi:

"Ruda Jurčeca kot pisatelja doslej nismo poznali. V emigraciji po eni sami daljši črtici. Vse doslej smo ga poznali bolj kot esejista, kot dobrega razčlenjevalca posebno francoske literature. Zdaj je stopil pred nas z delom, ki je novo po vsebini in po obliki. Formalno opredelili Ljubljanski triptih je težko. Ni to pravi roman in ne novela. Najbolj bi se zadel, če bi rekli, da je psihološko razčlenjena balada, pomaknjena v svet filozofije, ki se dotika tal samo tam, kjer se nujno mora. V tem pogledu je šel Jurčec celo dlje kot Simčič, čeprav oba ta avantgardna pisatelja loči - poetičnost. Simčič je hladen razumar in se ogne čustvu, če se mu le more; Jurčec je pol poeta, pol filozofa..."

...Ljubljanski triptih ni povest za ljudi, ki bi radi samo zgodbo. Sam zase občutim, da je ta zgodba kakor lepa zračna ladja, ki plava nad menoj v doseg oč, da morem natančno razločiti vse, kar je na njej, toda zemlje se dotakne samo toliko, da moreš uganiti, kaj se je zgodilo danes in kaj včeraj. Vse je krhko, ubrano na meditacijo in vendarle je to kos resničnega življenja z globoko etično vsebino. In to je tisti plus..."

...Ruda Jurčec je poet psihologije, je pisatelj, ki je naredil smel korak in treba je priznati, da je smelosti vreden. Kdor se bo v knjigo poglobil, komur ne bo šlo za zgodbo, temu bo knjiga odkritje in je ne bo bral samo enkrat. Globoka etičnost, lepa in krhka poezija, dober jezik in fina psihološka razčlenjenost so vrednote, ki jih nima vsaka knjiga. Z Ljubljanskim triptihom se je Jurčec uvrstil med najboljšje pisatelje, kar jih danes zmora naša emigracija.

Zelo okusno je opremil knjigo slikar Milan Volčevšek. Tisk in papir sta odlična. Kulturna akcija, ki je knjigo izdala, je z njo prispevala v naš kulturni zaklad lep biser... Sezite po knjigi in berite jo s srcem in pametjo."

kronika

— Vrstni red kulturnih večerov smo morali nekoliko spremeniti. Tako bo dvanaesti kulturni večer v soboto dne 11. oktobra ob 19. uri v dvorani Bullrich. Prebrano bo predavanje ak. Frana Erjavca iz Pariza: Slovenske meje na pariški mirovni konferenci leta 1919. — Druga prireditev v oktobru bo uprizoritev Linhartove komedije Ta vesel dan ali Matiček se ženi in sicer kot slavnostna predstava za proslavo štiridesete obletnice 29. oktobra. — Prvo soboto v novembru (8. novembra) bo 14. kulturni večer ob sedemdesetletnici pisatelja Stan-ka Majnca.

— Neimenovani podpornik je nakazal vsoto 50.- pesov za sklad izdaje Dantejevega prevoda, ki ga pripravlja Tine Debeljak. Doslej se je prijavilo že 100 prednaročnikov; brž ko bo primerno število doseženo, gre knjiga v tisk.

doma in po svetu

• Šesti mednarodni festival je bil v Ljubljani od 28. junija do 20. julija. Mariborska opera je nastopila z Verdijevo opero Aida, ljubljanska pa s Prodano nevesto. Nastopila je tudi argentinska pevka Helda Marino. Balet je izvajal Čajkovskega Labodje jezero.

• Cankarjeva založba je izdala zbirko povesti Danila Lokarja "Sodni dan na vasi". Danilo Lokar je zdravnik na Vipavskem in je bil do svojih poznih let neznan kot slovenski pisatelj.

• Anketo o sodobnem slovenskem pripovedništvu objavlja v julijski številki ljubljanska revija Naša sodobnost. Daljše članke objavljajo o tem Drago Šega, Juš Kozak, Alojzij Rebula in Mitja Mejak. Anketa razlaga krizo v sodobnem slovenskem pripovedništvu.

• Mladi slovenski pisatelji v Trstu pripravljajo Antologijo novega rodu, ki je izšel iz Literarnih vaj. Marsikateri izmed njih je že prodril v revije, zlasti v Mladiko.

• Ljubljanska opera je gostovala v Gradcu in žela velik uspeh s Prokofjeva opero Zaljubljen v tri oranže.

• Tržaški slovenski dramatik Josip Tavčar je napisal novo delo, komedijo Ivan in Ivanka. Delo bo najprej izvajano v tržaškem radiu.

VAZNO OPOZORILO NAROČNIKOM!

Sporočamo Vam, da je oziroma bo rok za plačilo prvotne naročnine, kakor napovedano, potekel zadnjega avgusta v Argentini in zadnjega septembra izven Argentine in je oziroma bo odslej naročnina za leto 1958 višja za okrog 30%. Naročnina je oz. bo odslej sledeča:

	broširana	vezana
V Argentini	pesov 300.—	380.—
Drugod v J. Ameriki	pesov 380.—	440.—
V Avstriji	šilingov 300.—	380.—
V Italiji in Slov. Primorju	Lir 7.500.—	8.400.—
V Angliji in Avstraliji	funtov 7.50	9.—
V ZDA in Kanadi	dolarjev 20.—	23.—

Kakor smo že pred meseci obrazložili, smo mogli nuditi naročnino po starih cenah le tistim, ki so jo poravnali naprej do gori navedenega roka. Prosimo vse, ki se te ugodnosti niso mogli poslužiti, da jih nova povišana naročnina ne odvrne od naročbe, ampak da nam z razumevanjem ostanejo zvesti.

Uprava SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

"GLAS" je štirinajstodnevnik. Izdaja ga Slovenska kulturna akcija, Alvarado 350, Ramos Mejía, FCNDFS, Buenos Aires, Argentina. Ureja uredniški zbor. Tiska tiskarna "Federico Grote". (Ladislav Lenček C.M.). Montes de Oca 329 Buenos Aires

RAZPIS LITERARNEGA NATEČAJA

Društvo Slovencev v Buenos Airesu razpisuje za leto 1959 v spomin padlih protikomunističnih žrtev leposlovne spominske nagrade

v skupnem znesku 5.000.- argentinskih pesov, za odrsko delo (drama, spevoigra ali podobno) ki naj bo primerno za izvajanje na letni spominski proslavi. Izvedba dela mora trajati vsaj eno uro.

Nagradi sta dve in sicer 3.000.- in 2.000.- argentinskih pesov.

Poslana dela morajo biti izvirna, ki še niso bila objavljena ali izvajana.

Rokopisi v 2 izvodih, pisanih na stroj, morajo biti do 1. 4. 1959. poslani na naslov: Društvo Slovencev, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina. Rokopisi morajo biti opremljeni s šifro. Pravo ime je treba poslati v rokopisu priloženi kuverti, ki nosi isto oznako kot rokopis. Kuverte se odpro na dan razglasitve nagrad, t. j. na dan spominske proslave. Objavljena bodo samo imena nagrajenih avtorjev. Ostali rokopisi ostanejo na uporabo piscem. Uprava Društva pa lahko v dogovoru z avtorjem uprizori tudi nenagrajeno delo.

Razsodišče sestavljajo gg. Ruda Jurčec, dr. Jože Krivec, dr. Branko Rozman, Marijan Willenpart in kulturni referent Društva. Glasovanje razsodišča je tajno.

Nagrade so izplačljive v Buenos Airesu.

Uprava Društva Slovencev ima pravico proglašati kakšno nagrado za nedoseženo, če razsodišče smatra, da predložena dela ne ustrezajo potrebni merilu kakovosti. Prav tako si pridržuje pravico združiti obe nagradi in ju razdeliti.

Buenos Aires, 30. avgusta 1958.

Društvo Slovencev